

Nem bírom ezt a helyet. Szar. Még a fű is sárga; normális helyen a fű zöld. Az egész ország egy lapos, tré falu, nyomorék téglaházakkal, és ezzel az őrjítő fűvel az udvarokban. Még a városban is azt hiszed, mindjárt áthajtanak egy kocát az utcán. A hideg. Nem gyűjthetsz össze elég polár holmit, hogy megvédjen. Nemcsak a bőröd, a csontod is fázik, a hajhagymáid, a fogad. Most novemberben bármikor behavazhat, és márciusig meg is marad, de már várom, hogy betemesse ezt a rusnya, okkersárga gyepet.

Mit keresek itt, kérded. Ahonnan jövök, ott még szarabb. Orrfacsaró fos. Ürülék. Egy mocskos zuga Kelet-Európának. A gond, hogyha onnan indulsz, ahonnan én, a szar követ, mint morzsát a hangya. Ez a salátagyár ebben a nyeszlett skandináv szegletben. Ki nem szoptad volna, hogy itt a salátát sem termesztik, hanem gyártják, mi? Zacskozózzák a nyamvadt leveleket, mi meg pakoljuk a zacskókkal teli ládákat órákon át, hogy már az összes izmunk görcsben áll, és a zacskózott, fonnyadozó csomagot adják el a jónépek saláta néven. Anyám a szemébe vágná, ha ilyenekkel mennék haza. Ahonnan én jövök, legalább a növények növénynek látszanak.

Itt a nevemet se tudják kiejteni. Andie-nek hívnak, mintha angol lennék. Elvesztettem az igazi nevem. Megváltam tőle. Hátrahagytam. Új élet a szép új világban. Új arca önmagamnak.

A szép új világ. Reggel kinézel a punnyadt utcára a koszos ablakon, amit szerencsére évek óta nem glancolt ki senki, így legalább a kosz helyettesíti a függőnyt, ami errefelé nem szokás; nem mintha függöny nélkül több fény jönne át az üvegen ebből a csenevész napból. Kinézel az ablakon, és azt látod, hogy vastag, szürke felhő teríti be az eget, mint a dunyha, és azt gondolod, ezen sose tör át a nap. És ebben a szürkeségben kell a gyárba indulni, végigmenni a futószalagon gyártott házak között, és nem tudsz másra nézni, csak a sárga gyepre, mert ez az egyetlen szín a tájon, de ez az okkersárga is a fosszínhez hasonlít, bakker.

De ma vasárnap. Nem csörög a vekker, nem kattog a gép. Üresen állnak a ládák, hogy repedne mind szét. Vasárnap szórakozom. Nem mintha akadna bármi szórakoznivaló ebben az isten háta mögötti putriban... legalább magán a putrin akad szórakoznivaló. Ezek a tejfölszőke, tejfölszős képű emberek nemcsak a függőnyt, de a kulcsot se ismerik. Na jó, a kulcsalanságot nem használnám ki, nem olyan embernek nevelt az anyám. De a biztonsági őr szintűgy nem slágerszakma itt.

Nyálkás az idő, már délután megdermed a sötét. Undorító. Pont jó nap a mai, kell valami, ami katapultál ebből a mozdulatlanságból. Superbest, így hívják a szupermarketet, ahol nincs az árun csipogó és nem szimatol utánad security; hát superbest arra, hogy kisegítse a nyomorult kelet-európaiat. Íme a forgatókönyv, csináld utánam, ha erre a vidékre tévedsz. Olyankor menj, amikor otthon a kandallóik előtt társasjátékoznak. Bemész. Fapofa. Nem válogatsz sokat, mert felfigyelnek. Tudd, mit akarsz. Én most egy szájjvizet a fogkrém mellé, így egyikért pont annyit fizetek, mint a kettőért fizetnék ott, ahonnan jövök. Diszkrétén nézz körül. Csak akkor, ha minden tiszta. Gyors mozdulat, ne habozz. Egyik a kosárba, másik a kabát belső zsebébe. Most a pénztár. Mint egy kötelességtudó polgár. Egy mosoly legyen a jó benyomásért, hogy meg se forduljon a fejükben. Csend, az egész boltban egy lélek se, csak tőlem rebben az északi üresség; hallom, de csak én, ahogy a szívem kalapál. Kint csipkedd magad, nehogy a végén a személyzet csípjén. Közben nagy levegő. Érezd, hogy élsz.

Megérdemlik. A szupermarket ugyanolyan kizsákmányoló, mint a gyár. Robin Hood vagyok, aki a rászorulóknak oszt, én meg aztán végképp rászorulok. Legalább spórolok, és többet küldök haza anyámnak, ő igazán megérdemi. Csak cégtől veszek el, embertől soha, pedig ezektől lenne mit, jótékonykodhatnának egy kicsit a magamfajta szegénynek, ha nem önként, hát kénytelen-kelletlen. De inkább nem; nekem is vannak erkölcsseim.

Már középiskolában is tudtam, hol a jó és rossz határa. Csak annak adtam el fűvet, aki betöltötte a tizenhetet. Tizenhét előtt túl képlékeny az ember, szétszedné az agyukat a cucc, és ehhez ne én legyek eszköz. A tizenhét már felnőtt, tudom tapasztalatból. Volt nagy nyomozás, ki a díler a suliban, engem is kéretett a diri, de csak néztem rá bociszemekkel, hogy halványlila gőzöm se. Itt drogot? A kutya meg a macska, ennek fele se tréfa. Anyám se gyanakodott. Kissé meglepődött ugyan, hogy nem kértem pénzt egy idő után, csak jött a sok új szerzemény, különösen az szűrt szemet, amikor a kismotor megjelent. Hamar odébb is parkoltam pár háztömbbel, a többire meg azt mondtam, diákmelós keresmény.

Az osztályfőnököm bemőszerolt anyámnak fogadóórán, hogy rendbontó vagyok, amire én azt mondtam otthon, hogy inkább rendkívüli, akit senki sem ért. Ezzel el is űlt az ügy, de megjegyeztem az osztályfőnök szemétségét, és amikor egyszer a teremben

felejtette a táskáját, kitöröltem a telefonjából az összes telefonszámot. Azt hitte, bekrepált a kútyü, vitte szervizbe, de a számokat nem varázsolták vissza. Így ártson nekem bárki, nem maradok adósa.

Ez a vidék észvesztően rendezett. Egyforma mosoly a babakocsit tologató apukák és anyukák arcán. Hétköznap munka, hétvégén kocogás. Heti kétszer elvárnak a sportkörbe, mert fő az egészség. A horribilis adót fizetik, mint a birkák. Nincs lógás, kilengés. Szabályos minden porta, a gazt kigyomlálják, mielőtt kidugná a fejét.

Hozzájuk kell hasonulnom, különben kivetnek maguk közül, mint bőr a tuskét. Pedig én itt akarok maradni. Hol máshol verne tanyát Andie, mint a legzsírosabb bőrdönben. Sokat töprengtem azon, milyen itt a jó magaviselet, leginkább a látszat kedvéért, mert átszabni nem hagynám magam.

A nekem való biznissz egy biztonságtechnikai cég – én mint tisztos üzletember. Jelenleg teljes az úr a piacon. Most még sutba dobják a kulcsot. De egyre több itt a honfitárs, azok se jobb emberek nálam, és sok az alkalom. Rájönnek majd a tejfölszőkék, milyen hasznos beruházás egy riasztó vagy egy jó zár. Akkor jövök én, addigra pont összejön a tőke, és ismerem a kelet-európai kollégák minden csínját-bínját. Segítek majd örömet, és jól megszedem magam a megszeppent skandinávokon.

Persze kétfelé sandítok majd, hogy a kecske is jóllakjon, de megmaradjon a káposzta is. Nem tenném tönkre egy honfitárs vállalkozását. Akinél látom, hogy túl nagy a jólét, túl sok a fölösleg, de csak annál, hagynék egy kiskaput a honfitársnak. Lehetőséget teremtenék – az még nem sározza be a kezem. Ezt is ritkán, hogy ne rontsa az üzlet hitelét.

Hisz ha nem lüktet a vér – halál.

Segítek helyreállítani a rendjüket, gondolják majd a tejföls képűek, amit tulajdonképp én barmoltam el. Rendellenes vagyok, megmondta már a középiskolában az osztályfőnök. Rendszerellenes, ez a magja törekvéseimnek. Örömet leszek a rendszer rákja, belefertőzőm a nyomort a jól táplált Skandináviába, hogy lefagy az arcukról a mosoly. Itt Andie a nevem. Más a maszk, de a trágját, mint a kelet-európai ugaron, úgy tapicskolom a szűnni nem akaró, elmeháborító skandináv éjszakában.